

DIMARTS, 25 FEBRER 2014

CULTURA

LA VANGUARDIA 33

Una exposició recorda a París a l'artista Xavier Valls, pare del titular francès d'Interior

Abans pintor que ministre

LLUÍS URÍA
París. Corresponsal

El silenci i la llum, aquesta llum matisada de París que tant estimava i que captava com pocs des de la finestra del saló de casa, en *quai* de l'Hôtel de Ville, sobre les metàl·liques agües del riu Sena, es fan corporis en tots els quadres del desaparegut Xavier Valls, un dels pintors catalans més destacats de la segona meitat del segle XX. Pare de l'avui ministre francès de l'Interior, Manuel Valls, una mostra de l'obra de l'artista barceloní es pot veure aquests dies, fins al proper 6 de març, al Centre d'Études Catalanes de la Sorbona, a la capital francesa, en una exposició -*Xavier Valls. Sotto Voce*- organitzada per la Fundació Vila Casas, la directora d'art del qual, Glòria Bosch, és la comissària, i l'Institut Ramon Llull.

Tres dels quadres de Xavier Valls (1923-2006) figuren en un lloc destacat al Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia de Madrid, al costat de pintors realistes com Antonio López o Carmen Laffón. Una presentació que Valls, artista inclassificable i insubmis que sempre va nedar a contracorrent, seguint la seva pròpia sensibilitat, mai no va acceptar. "Jo no sóc ni em considero un pintor realista, sóc un figuratiu que vol transcendir la realitat", va declarar una vegada. El seu objectiu era captar la bellesa quotidiana, descobrir la poesia de les coses simples, a partir del convenciment que "l'objecte més humil té un encant que transcendeix la realitat que està mirant".

Els seus quadres reproduïen i interpreten els objectes i les persones de la seva vida quotidiana: bodegons, paisatges, retrats de la seva dona, Luisa Galfetti, dels

A woman with dark hair pulled back, wearing a dark blazer over a white top and a dark beaded necklace, stands in front of a large, framed painting. The painting depicts a seated figure, possibly a woman, in a dark, textured setting. The woman is looking towards the camera with a slight smile. The background is a light-colored wall.

Luisa Galfetti, al costat d'un retrat que el seu marit li va fer el 1978

seus fills Manuel i Giovanna... Les seves imatges són estàtiques i geomètriques, il·luminades amb una delicada llum tamisada, amb colors pàl·lids i difuminats. "Una obra, a més del que representa, ha de tenir un misteri", opinava. Les seves pintures transmeten misteri i quietud.

Fill menor del periodista Magí Valls, un dels fundadors del diari

catòlic *El Matí*, Xavier Valls va rebre la seva iniciació artística de la mà de l'escultor Charles Collet, un dels impulsors de l'Escola Massana. Com còmode amb la tendència general cap a l'art abstracte, l'ambient artístic imperant a Barcelona va acabar per asfixiar-lo. El seu trasllat el 1949 a París, on va acabar instal·lant-se de forma permanent –encara que sempre va mantenir la casa familiar d'Horta, on va morir a punt de complir 83 anys– va ser un mitjà per escapar del motllo. “Hi va haver un malestar, que no només vaig patir jo, en els anys cinquanta i seixanta, quan es va imposar totalment l'abstracció. A París hi va haver anys durs, però a Barcelona era molt pitjor, amb capelletes que s'odiaven”, va deixar dir al llibre *Escuchando a Xavier Valls*, de Miquel Fernández-Braso. A París, els seus amics Luis Fernández, Alberto Giacometti i Balthus Klossowski (Balthus) el van empenyer a seguir el seu propi camí.

Com va escriure una vegada el crític Albert Mercadé, amic del pintor: "Xavier Valls sempre es va sentir un exiliat: a París, a Barcelona i principalment en el seu estudi". El seu estudi no era cap altre que el saló de l'apartament familiar, un lloc sagrat on –recorda el seu fill Manuel– era d'obligat compliment un silenci de convent de clausura. El seu món pic-

tòric tot just es va moure d'allà i del París que veia a través de la seva finestra. L'avui ministre recorda en el seu pare un home dis- tant i sever. I sens dubte exigent. Meticulós i perfeccionista, realit- zava una mitjana d'una dotzena de quadres a l'any. "És una pintura lenta, molt meditada", va explicar ell mateix.

A la capital francesa, Xavier Valls —com recorda al seu llibre de memòries *La meva capsa de Pandora*, editat el 2003— va fer amistat amb nombrosos artistes i intel·lectuals de l'època. A més dels ja esmentats, va tractar amb Tristan Tzara, Maria Zambrano, Alejo Carpentier, Jaime Valle Inclán, Vladimir Jankélévitch, José Bergamín, Antoni Tàpies, Louis Aragon o Fernand Léger... I va participar en diversos salons, on

Pintor figuratiu, Valls es va instal·lar a París fugint de les capelletes artístiques de Barcelona

va obtenir els seus primers premis. Entre els seus guardons destaquen la medalla d'or al Merit en les Belles Arts (1993) i el premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat (2000). El mateix any va rebre a França el títol de Comanador de l'Ordre de les Arts i les Lletres. Encara que finalment celebrat a tot arreu, Xavier Valls sempre es va sentir més reconegut a França que a Espanya. I més a Madrid que a Barcelona.●

L'OB*C* i el Rèquiem de MOZART

FEBRER 2014

DV 28 → 20.30h

MARC 2014

DS 1 → 10b

DG 2 → 11h

SALA 1 Pau Casals

PABLO GONZÁLEZ director
JUAN MANUEL GÓMEZ trompa*
ELIZABETH WATTS soprano
ANN HALLENBERG mezzosoprano
WERNER GÜRA tenor*
JAMES GILCHRIST tenor**
JOSE ANTONIO LÓPEZ baríton-baix
COR MADRIGAL

- **BRITTEN** » *Serenata per a tenor i trompa**
- **MOZART** » *Rèquiem***

Preu: a partir de 10€

L'AUDITORI

Lepant 150
08013 Barcelona

L'Auditori és un consorci de

Mitjans patrocinadors de l'OBC

Sequeix-nos c

INMA SÁINZ DE BARANDA

Descobert el 'micvé' de Girona

► Un equip d'arqueòlegs de la Universitat de Girona ha descobert el *micvé* (bany ritual jueu) de l'última de les sinagogues que la comunitat sefardita de Girona va vendre als cristians al inici

va visitar l'ambaixador d'Israel, Alon Bar, és al costat del pati del Museu dels Jueus. El museu vol adequar l'espai i, com el de Besalú, fer-lo visitable. Fins ara aquesta és una segona etapa.

<http://epaper.lavananguardia.com/epaper/services/OnlinePrintHandler.ashx?issue=3752201402250000000001001&page=57&paper=A3>

Página 1 de 2

va vendre als cristians el juny del 1492, abans de l'expulsió. La troballa, del segle XV, que ahir

aquests son, segons els experts, els dos únics *micvés* conservats de la península Ibèrica. / S. Oller

